

HÁJEK

červen
2020

Naše noviny

POZVÁNKA

Srdečně si Vás dovoluji pozvat
na zahradní slavnost
Domova pro seniory Háje,
která se koná
ve **středu 10. 6. 2020**
od 14 hodin ve velké zahradě
domova.

K tanci a poslechu zahraje
kapela TramTram.

A jako vždy je pro Vás
připraveno pohoštění.

Za kolektiv pracovníků domova se na
setkání s Vámi těší
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS Háje

OBSAH

■ Pozdrav

■ Kvíz

■ Kultura

■ Zajímavosti

■ Literární dílna

■ Rozjímání

■ Na pokračování

■ Poradna pro vás

■ Zajímavosti

■ Info z domova

**Srdečně vítáme nové
obyvatele, kteří
nastoupili do našeho DS.**

Ťupová Marie

Zpravodaj Hájek vychází
v nákladu 200 výtisků pro potřeby
obyvatel Domova seniorů Praha 4 Háje,
K Milíčovu 734 a je neprodejný.

Na vydání spolupracují:
Michaela Menoušková,
Zdeňka Proboštová,
Danuše Tučková,
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS,
ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV
PRO SENIORY
HÁJE

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

1) Růže patří k velmi starým rostlinám – je doložená už z doby paleocénu, tedy nejstaršího období třetihor. Mohl pravěké růže očichávat nějaký druh dinosaura?

- a) Ne, paleocén je „věkem savců“.
- b) Ano, někteří neptačí dinosauři přežili z pozdních druhohor.
- c) Existenci dinosaurů v třetihorách není doložená, růže ale tehdy na Zemi už kvetly.

2) Královnou květin zvali růži již staří Řekové. To označení pochází od:

- a) starořeckého básníka Homéra
- b) starořecké básničky Sapfó
- c) Je anonymní, setkáme se s ním v řecké i blízkovýchodní a egyptské mytologii.

3) Růže v erbu vstoupila do dějin především v Anglii tzv. „válkou růží“ v letech 1455 – 1487. Růže v erbu vítěze, prvního krále z rodu Tudorů Jindřicha VII., má barvu:

- a) Bílou – jako růže pánů z Yorku.
- b) Červenou – jako růže pánů z Lancasteru.
- c) Červenobílou – kombinaci obou erbovních růží.

4) Růži najdeme také v erbech všech větví jednoho z nejstarších českých šlechtických rodů Vítkovců. Jakou růži mají v erbu Rožmberkové:

- a) růžovou ve stříbrném poli
- b) stříbrnou v červeném poli
- c) červenou šípkovou růží

5) Růže je odedávna považována za vzácný dar. Promítlo se to i do známého přísloví. Jak zní správně?

- a) Opatrnost růže přináší. b) Čas růže přináší. c) Trpělivost růže přináší.

6) „Copak je po jméně? Co růží zvou, i zváno jinak vonělo by stejně.“

Tento verš pochází ze hry Williama Shakespeara a říká ho hrdinka té hry. Jak se jmenuje ta dívka a ta hra?

- a) Helena, Sen noci svatojánské b) Julie, Romeo a Julie c) Ofélie, Hamlet

7) Čtenářské oblíbené se těší již několikátou generaci historická detektivka Jméno růže. Kdo ji napsal?

- a) Dan Brown b) Umberto Eco c) Gustav Meyrink

8) „Hned si dala se mnou rande a přišla přesně v půl a dole teklo Rio Grande a po něm měsíc plul.“ Jak se jmenuje písnička, z níž je uvedený verš, a kdo ji proslavil?

- a) Růže z Texasu a Valdemar Matuška
- b) Žlutý růže z Texasu a Bohuš Matuš
- c) Kytka žlutých květů a Valdemar Matuška

9) Historie Domu U Černé růže v Praze sahá do 15. století. Dnešní pasáž vznikla propojením paláce Černá růže s funkcionalistickým domem v boční ulici. Které dvě ulice pasáž spojuje?

- a) ulice Na příkopě a Panskou
- b) ulice Jindřišskou a Panskou
- c) ulice Na příkopě a Nekázanku

10) Růže má uplatnění i v lékařství a kosmetice. K těmto účelům se pěstují hlavně růže damažská a stolistá. Kde se pěstuje nejvíce těchto odrůd?

- a) v Bulharsku a Keni
- b) v Turecku a Íránu
- c) ve Francii a v Bulharsku

Vážení čtenáři a luštitelé,

na otázky z dubnového kvízu odpovědělo 42 čtenářů.

Deset správných odpovědí měly:

**Olga Štěpánová,
Marie Černožorská,
Jaruška Dukátová a Team A3**

Devět správných odpovědí neměl nikdo.

Osm správných odpovědí neměl nikdo.

GRATULUJEME!

Nejvíce vás potrápily otázky č. 2. a č. 4.

Omlouváme se paní Olze Štěpánové za špatné uvedení jejího jména ve výsledcích z měsíce dubna.

Zde si můžete přečíst správné odpovědi.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. c) Je to existenciální skladba, vrcholné dílo českého literárního romantismu.
2. b) Vilém
3. c) Josef Václav Myslbek
4. b) Vilém Mrštík
5. b) Jiří Voskovec
6. b) Nataša Gollová
7. c) Vítězslav Nezval
8. a) Marie Burešová
9. c) Ludvík Aškenazy
10. b) Vítězslav Nezval

Marie Vaňková DNEŠNÍ DEN

Já jsem babka z důchodáku a bydlíme na Jižňáku.
 U Milíčovské školy náš dům pěkný stojí.
 Vedle louka, kde se ovce honí,
 za ní les, kde ptáci pějí.
 Je to pěkná pohoda chodit lesem dokola.
 Dýchat čerstvý vzduch,
 modré nebe pozorovat, kde ptáci létají a pěkně zpívají.
 My sem často chodili a lesní vzduch dýkali.
 Ale dnes už nesmíme a doma být musíme.
 Ani naše rodiny nesmí přijít na chvíli.
 Chodit jenom po zahradě, na obličeji masku mít. Proč?
 No je tu přece koronavirus.
 Tak musíme svoje zdraví bránit a před virem se chránit.
 Vybírá si prý jen ty staré, a těch je tady dost.
 Chvála bohu, ještě mu nikdo neudělal radost.
 Sestřičky se o nás dobře starají a koronaviru nás nedají.
 Děkujeme vám všem za péči, kterou o nás máte a v této těžké době nám pomáháte
 a za to vás všechny rádi máme.
 Díky celému personálu v našem domě, velké díky všem.

Básničku napsala dlouholetá členka Literární dílny jako poděkování za péči v průběhu pandemie.

Konto sociální pomoci

I v letošním roce byly uvolněny **mimořádné finanční prostředky do konta sociální pomoci.**

Jeho prostřednictvím umožňujeme těm z vás, kteří se ocitají v sociální a finanční nouzi, poskytnutí příspěvku v maximální výši 4.000,- Kč za rok. V případě, že nebudete mít dostatek financí např. na úhradu za léky a zdravotnické potřeby (doplatky z lékárny), na úhradu za dopravu, na úhradu za kadeřnici a pedikúru, na nákup nezbytných osobních pomůcek (hygienické potřeby, brýle, oblečení, obuv apod.), můžete si o příspěvek z konta sociální pomoci během roku písemně požádat. Každá žádost pak bude individuálně posouzena komisí konta sociální pomoci. Formulář žádosti a informace ke kontu sociální pomoci vám rádi poskytnou pracovníci sociálního oddělení – **telefonní linky 412, 413, 371 a 505.**

Jana Hůlová, vedoucí sociálního oddělení

Téma dnů: covid-19

(dokončení z minulého čísla)

Když jsem dnes ráno vstal, tak jsem se neopařil čajem, jen jsem zjistil, že je uzávěrka příspěvků do Hájku, a to mě dokonale probudilo. Od minulého měsíce se situace okolo nemoci covid-19 značně změnila a k 20.5.2020 je ve světě již 5 006 625 nakažených a 325 320 mrtvých, z toho u nás v ČR 8 683 nakažených a 303 mrtvých v souvislosti s nemocí covid-19. Pociťuji proto silné nutkání změnit závěr článku o covidu-19 z dubnového čísla Hájku. Okolo nás běsní informační smršť o koronaviru SARS-CoV-2. Reprodukční číslo R se dne 11.4. dostalo po prvé pod jedničku a kleslo až na 0,6 dne 24.4. Pak ale zase stoupalo a 18.5. dosáhlo hodnoty 1, dnes má hodnotu 1,2 - to znamená, že po útlumu nemoci počet nakažených může zase růst. Vrásky hygienikům ale tato situace nedělá, domnívají se totiž, že výkyv hodnoty R vyvolalo ohnisko nákazy na dole Darkov, kde se nakazilo najednou 113 lidí.

Co je ještě k dnešnímu dni (20.5.2020) v souvislosti s covidem-19 nového?

V Holandsku byl zdokumentovaný první přenos viru SARS-CoV-2 ze zvířete-norka na člověka. Vědci k závěru došli díky sledování genetických změn ve viru SARS-CoV-2, vir člověka byl geneticky mladší než vir norka.

Prezident USA dnes opět zazářil, když řekl: „Víte, když říkáte, že vedeme v počtu případů, tak je to proto, že testujeme více než kdokoli jiný, takže se na to dívám jako na vyznamenání,“ řekl Trump žurnalistům. Jak podotknul jeden novinář: „Je to snadná metoda zvýšení porodnosti, stačí jen víc těhotenských testů.“ Ve skutečnosti sice Spojené státy provedly nominálně nejvíce testů na světě, ale ne na počet obyvatel. Na tisíc obyvatel tam připadá 35,75 testu, což znamená, že Spojené státy zauímají 22. místo v žebříčku. Jsou tak až za málo početným Islandem se 167 testy na 1000 obyvatel a Bahrajnem se 146, ale také za Dánskem se 69 testovanými. Američany v počtu testovaných na 1000 obyvatel překonává také nemocí silně zasažená Itálie s 51 testy, ale také Rusko s padesátkou testovaných z tisíce a rovněž Německo s 37,57 testovaných, jak plyne z tabulky serveru Our World In Data k 18. květnu.

V České republice je to 34 otestovaných z tisíce.

Trump je také vážný kandidát na vědeckou anticenu za pseudovědeckou činnost "bludný balvan". Trump totiž oznámil, že kvůli pandemii covidu-19 preventivně bere antimalarikum hydroxychlorochin a dvě tablety zinku denně. Podle odborníků by totiž jeho slova mohla vést ke zneužívání této látky, jež může mít za určitých okolností až smrtelné vedlejší účinky, napsala agentura AP, a na covid-19 nemá žádné účinky. Opravdu každý národ má takové politiky, jaké si zaslouží.

A teď do Švédska. Švédsko ve srovnání s mnoha dalšími zeměmi světa zvolilo v zamezení šíření epidemie koronaviru liberální přístup. Zakládá se na dobrovolném udržování bezpečných odstupů a dodržování základních hygienických pravidel. Někteří odborníci tuto cestu kritizují coby nebezpečný experiment s lidskými životy. Na druhou stranu ji ale samotná Světová zdravotnická organizace navrhuje coby model do budoucna. Švédský přístup podle všeho zmírnil dopad epidemie na hospodářství této skandinávské země: v prvním čtvrtletí se propadlo výrazně méně než ekonomika Dánska a Norska. Dlouhodobě má Švédsko, kde školy, restaurace, kadeřnictví, kosmetiky a firmy v uplynulých měsících normálně fungovaly, stále nižší počet obětí v přepočtu na milion obyvatel než Británie, Španělsko, Itálie, Belgie a Francie. Jde o země, které zavedly přísné restriktce ve snaze zabránit šíření nákazy. Ve statistikách úmrtí lidí na covid-19 si ale Stockholm vede hůře než další severské země - Dánsko, Norsko a Finsko.

Navažme po této krátké exkurzi do dnešních zpráv (20.5.2020) na témata dubnového příspěvku do Hájku.

Situace v domovech pro seniory:

Podle ústavu SZÚ měření teploty nemusí být dostačující, je potřeba věnovat pozornost jakékoliv změně celkového stavu klientů, **"zejména pak kvalitativní změně vědomí či chování, nově vzniklé dezorientaci, neklidu či zhoršení dezorientace u lidí s demencí, případně náhlé ztrátě čichu či chuti,"** uvedl ústav. Ztráta čichu a chuti o několik dní předchází ostatní příznaky nemoci a je vhodné při jejím výskytu okamžitě přejít do karantény. Vzestup tělesné teploty může být zkreslený běžným používáním analgetik nebo jiných léků, které ji mohou snižovat. Nemoc se v prvních dnech nemusí podle

Pokračování na straně 5

odborníků projevít závažně a těžký stav se zápallem plic a dušností se rozvíjí až s několikadenním odstupem. „**Čekání na typické příznaky znamená promarnění rozhodujícího času pro zavedení neodkladných opatření,**“ napsal SZÚ. U personálu i klientů je třeba sledovat také výskyt průjmu. Podle doporučení by měli být všichni klienti každý den dotázáni na přítomnost jakýchkoliv příznaků infekce dýchacích cest, průjmu nebo zvracení. Zatím stát zavedl testování nových klientů a seniorů, kteří se do domovů vracejí po pobytu v nemocnici a je plošně testován personál domovů seniorů, a díky v současnosti nevyužitě kapacitě laboratoří se uvažuje i o testování všech seniorů. Podle posledních statistik jsme my senioři tak silně ohroženou skupinou, že umírá ve skupině 85+ 20% nakažených a ve skupinách 80+ 14%, 70+ 10% +, 60+ 3,9%, zatímco úmrtnost pro celou naši populaci je 0,000028% za 3 měsíce, tedy řádově podobná jako u chřipky 0,000024% za celou sezónu.

Poznámka: Při hodnocení rizikovitosti koronaviru se operuje zejména se dvěma termíny — úmrtnost a smrtnost. Úmrtnost představuje podíl lidí z celé populace, kteří zemřou na danou chorobu. Smrtnost zase představuje podíl nakažených lidí, kteří na danou chorobu zemřeli. Pokud by například v přepočtu na milion obyvatel bylo 10 000 lidí nakažených koronavirem a z nich by zemřelo 100 lidí, smrtnost koronaviru by byla 1%, zatímco úmrtnost by byla 0,01 %.

Léky

Lék na covid hledají téměř všechny farmaceutické firmy a ošetřující lékaři a využívá se i superpočítač k hledání vhodného léku. WHO doporučuje používat pět léků. Jedná se hlavně o remdesivir, favipiravil, které se již osvědčily a jsou používány i v ČR, a koktejl tří léků, který v Hongkongu vyzkoušeli k urychlení ukončení nemoci, a to lopinavir-ritonaviru, který se používá na léčbu HIV, ribavirinu na žloutenku C a interferonu beta-1b na léčbu roztroušené sklerózy, reguluje zánět a potlačuje růst virů. Pravdou je, že lék určený a šitý na míru covidu-19 dosud neexistuje.

Vakcína

Zastavit koronavirus SARS-CoV-2 a s ním nemoc covid-19 může účinná vakcína, která dodá lidem imunitu. Na jejím vývoji pracuje asi sto vědeckých ústavů na čtyřech kontinentech. V Česku k nim patří Státní zdravotní ústav, Ústav hematologie a IKEM.

Některé laboratoře už začaly své přípravky zkoušet na skupinách dobrovolníků. Tím ale nic nekončí. Účinnost vakcíny a její bezpečnost musí potvrdit finální testy na stovkách až tisících lidí. Většina expertů proto nepředpokládá, že vakcína může být dostupná dříve než v příštím roce.

Není ale vůbec jisté, zda se tento proces u nějaké látky podaří dotáhnout do konce. Nemáme záruky, že se účinnou a bezpečnou vakcínu podaří získat.

Příkladem nemoci, proti které se vakcínu nepodařilo vyvinout, je vir HIV, který vyvolává nemoc AIDS. Na vakcíně začali výzkumníci pracovat v roce 1984. Po 36 letech ji ale nemáme. Do výzkumu přitom byly investovány miliardy dolarů a zapojily se do něj největší kapacity oboru. Zkoušky několika látek však skončily nezdarem. Mezitím nemoc AIDS připravila o život přes 32 milionů lidí. Dosud se nepodařilo vyvinout ani očkovací látku proti horečce dengue, na kterou rok co rok umírá víc než 300 tisíc lidí. Co víc, nezdarem skončila snaha vyvinout vakcínu proti dřívějším koronavirům, které vyvolávají nemoci MERS a zejména SARS. Koronavirus, který způsobuje SARS, je přitom geneticky značně podobný koronaviru, který se letos rozšířil z čínského Wu-chanu. Pravdou ale je, že práce na vakcínách proti MERS a SARS po několika měsících ustaly, protože oba viry odezněly. U nynějšího viru, který je mnohem nakažlivější, epidemiologové takový ústup neočekávají.

Skutečnost, že zatím proti koronavirům nikdo vakcínu nevyvinul, každopádně zvyšuje nejistoty. David Nabarro z WHO upozornil, že život bez vakcíny proti koronaviru nemusí být peklem. Nemoci bychom nedokázali předejít, ale mohli bychom získat antivirotika a účinně ji léčit. Bude však podle něj nutné, abychom změnili své chování a zvyky a přijali novou "společenskou smlouvu"- švédský model. Expert ji nazval "kolektivním paktem o přežití a dobrých životních podmínkách tváří v tvář viru". Lidé by měli přijmout osobní odpovědnost za to, aby nešířili nemoc. Znamená to, že by se například měli dobrovolně uchýlit do karantény, když budou cítit příznaky nemoci, anebo se dozví, že byli v kontaktu s nakaženým.

Pokračování ze strany 5

Mělo by se tak využívat slabosti koronaviru - totiž jeho latentního období, tři dnů, které to v průměru trvá mezi okamžikem, kdy je člověk nakažen, a dobou, odkdy může nakazit druhé. Ta strategie funguje ještě lépe, když se obyvatelstvo rozdělí na dvě skupiny domácností, které se v práci střídají po čtrnáctidenních intervalech. Školy v Rakousku zahajují používání jednodušší verze: od 18. května budou dvě skupiny studentů chodit do školy pět dní pokaždé jednou za čtrnáct dní.

Z modelů, které vědci vytvořili ve Weizmannově institutu v Izraeli, předpovídají, že tento čtrnáctidenní cyklus dokáže omezit reprodukční míru nákazy virem - tedy průměrný počet lidí, které každý nakažený nakazí - pod číslo 1. Takže cyklus 4-10 dnů by dokázal epidemii potlačit, ale umožnil by udržitelnou ekonomickou činnost. I kdyby byl někdo nakažen a bez příznaků, bude v kontaktu s lidmi každých čtrnáct dní jen po 4 dny. Tato strategie také snižuje hustotu lidí v práci a ve školách a snižuje tak přenosnost viru. Lidé by měli pracovat v dvoutýdenních cyklech, čtyři dny by měli být v práci a pak v době, kdy už je pravděpodobnost, že by mohli být nakaženi, by měli trávit 10 dní doma v karanténě.

Z toho je patrné, že svět bez vakcíny by už nebyl ten sladký starý svět, na který jsme si zvykli. Nenechme si však vzít naději na to, že vakcína bude. Anebo, že koronavirus zmutuje, zeslábně a odezní.

Na závěr něco dobrých zpráv.

Výsledky prvního testu vakcíny mRNA-1273 na lidech v Seattlu dopadly tak dobře, že společnost Moderna Therapeutics, která preparát proti koronaviru vyvinula, získala souhlas s urychlením dalších fází testů. Klíčová třetí fáze zkoušek, kdy se očkuje v oblastech zasažených epidemií, by tak mohla začít už na počátku léta. Dne 13.5. společnost oznámila: Látka byla testována na dobrovolnících a výsledky jsou více než povzbudivé. Vyvolala imunitní reakci jako u lidí infikovaných skutečným virem a tělo si dokázalo vytvořit protilátky proti nemoci covid-19, kterou koronavirus způsobuje, píše BBC. Výsledky studie jsou zásadní, ovšem testy se uskutečnily jen na malém vzorku dobrovolníků.

Jiří Podlešák

Křížem krážem aneb jak jsme cestovali.

Tak znělo téma letošní celostátní seniorské soutěže, pořádané již tradičně Knihovnou Eduarda Petišky v Brandýse n.L. Za náš DS se jí zúčastnily paní Ludmila Šimková a Marie Vaňková. Obě dámy také za asistence paní Michaely Menouškové natočily pro webové stránky knihovny krátké video.

Za mého mládí jsme moc necestovali, neb návštěvám příbuzných, kteří bydleli v mém rodišti Praze, se nedá říkat cestování. Asi dvakrát jsem ještě jako holka jela kousek za Prahu. Bylo to ke konci války, kdy se bombardovaly továrny, a my bydleli v areálu továrny a kolem bylo ještě několik továren a kousek dál trať s nádražím a ta byla také v oku hloubkařů. A tak nás tatínek odvezl z Prahy. A po válce jsme byli na pozvání otcova přítele v Tanvaldu, protože moje dvě sestry byly po nemoci, tak aby se trochu zmátořily na zdravém vzduchu. Apak jsem už jen cestovala s kočárkem po objektu, kde jsme bydleli, jó, a taky s vozíkem a bandami k hydrantu pro vodu, protože u nás byla jen studna s nepitnou vodou, používala se jen k zalévání zahrádky. Bylo to k hydrantu asi dva kilometry tam a zpět. V deseti letech, po posledním sletu roku 1948, kde jsem také cvičila, tak za odměnu jsme jako sokolky jely na tábor někam k hranicím, už si nepamatuji, jak se to tam jmenovalo, bylo to moje první a poslední dětské táboření, sice bylo krátké, po čtrnácti dnech si pro mě přijel otec, že je mne potřeba doma, jedna sestra byla v nemocnici i s maminkou a druhou neměl kdo hlídat, tak tím moje táboření skončilo. Jinak jsme nikam nejezdili, byly jsme čtyři děti a prázdniny jsme trávily doma, nebyly také peníze, vydělával jen otec.

Až když jsem se vdala, tak jsme byli s CKM v NDR na ostrově Usedom v Herinsdorfu. Cestou tam jsme navštívili Drážďany, které byly ještě dosti rozbité po bombardování, a na zpáteční cestě Berlín, který byl tenkrát ještě rozdělen na Východ a Západ, kam se nesmělo. Bylo to v roce 1960 a měla to být naše svatební cesta. Pak už, když jsme měli děti, tak jsme byli na výměnné rekreaci též v NDR na ostrově Usedom, kde naše děti poprvé viděly moře, sice studené a větrné, ale byli jsme všichni nadšeni, že jsme u moře a můžeme se i vykoupat. Bylo to asi v letech 1976 a 1982. Jinak už jsme nikde v cizině nebyli.

Jen jsme jezdili o prázdninách všichni sourozenci s rodinami pod stany k vodě, k Sázavě, Lužnici nebo Berounce, kde se vždy děti moc bavily a my s nimi. Jinak jsem se dostala do ciziny až po manželově smrti, zemřel v roce 1985. To jsem se dostala od podniku ŠKODA v roce 1990 na třídní poznávací zájezd do Budapešti a v roce 1991 na dvoudenní zájezd do Vídně. Byly to krátké, ale krásné zájezdy, hlavně ten do Vídně, kde jsme prošli mnoho krásných míst a dokonce v Prátru jsme se svezli na velkém kole, odkud byl krásný výhled na město. Pak jsem byla na čtrnáctidenní dovolené v Itálii v Bibione v roce 1992 se sestrami, kde jsme navštívily i Terst, o kterém jsem slyšela od svého dědy, že tam byl za války. v roce 1914. Prohlídka Terstu za deště, výšlap na kopec do baziliky (skládá se ze tří kostelů), pak pomalu dolů kolem řeckého divadla a autokarem k zámku Miramare, prohlídka skleníku s motýli a odjezd do hotelu, krásné zpestření naší dovolené, i když trochu přšelo. Podruhé jsem byla v Bibione s dcerou v roce 1998, ale to už byly děti velké, oba – syn i dcera – vydělávali a občas mě pozvali na zahraniční dovolenou. Při druhé návštěvě Bibione s dcerou jsme podnikly zájezd do Benátek, kde jsme prošly částí města protkaného kanály, po kterých se plavili gondolieri ve svých gondolách a vozili

cestující. Přešly jsme přes známý most, nevím už přesně, jak se jmenoval, můstků je tam dost, spojují protější domy, pak jsme došly na Náměstí sv. Marka, prošly ho a nakoukly do kostela a pomalu se vracely k autokaru. Byla to pěkná procházka, po suchu. Pak jsem viděla v televizi Benátky a Náměstí sv. Marka pod vodou.

První výlet- poznávací – byl s dcerou v roce 1993. To již pracovala a navštívily jsme Anglii. Jely jsme autokarem z Prahy v 7:00 ráno přes Německo, Belgii, Brusel – Atomium a prohlídka města, to již byla půlnoc. Dále do přístavu Ostende, nalodění i s autobusem na loď a vylodění v Doveru v Anglii, jelo se přes noc. Pak se jelo do Canterbury do katedrály a pak zpět do Londýna, Greenwich (nultý poledník) a okružní jízda městem, pak ubytování v hotelu. Druhý den do Windsoru (víkendové sídlo královské rodiny a největší hrad na světě, požár v roce 1992), prohlídka hradu částečná. Pak ještě Muzeum voskových figurin a menší procházka k metru a jízda k hotelu, přespání. Další den odjezd na výměnu stráží u Buckinghamského paláce, pak návštěva hradu Tower a jeho klenotnice a pak Národní galerie a večer projížďka Londýnem a odjezd do přístavu Dover, nalodění a opuštění Anglie, opět jedeme přes noc. Vylodění opět v Ostende, zastávka v Bruggách, prohlídka a odjezd, ale špatné vyjetí, a tak jsme o pár korun – 200 DM – lehčí, dostali jsme pokutu, ale i přesto to byl krásný, ale náročný výlet. Hurá domů – belgicko-německá hranice – česká hranice – Lísková – Praha a jsme v 01:35 doma v Praze. Bylo to krásné a dost náročné, ale, dcero, díky.

Druhý poznávací zájezd s dcerou bylo Azurové pobřeží neboli Francouzská riviéra od Monaka až po Marseille. To byl také krásný zážitek, vidět Monako a sídlo jeho vládce, kostel, kde spí monacká královna a kousek dále muzeum badatele Cousteaua s jeho ponorkou. Dále se projít kolem věhlasného kasina s krásnými parky a japonskou zahradou a kousek se projít po silnici, kde se jezdí Rallye Monte Carlo. Pak jsme po pobřeží jely dále, krátké zastavení v Nice a pak v Cannes, kde jsme se prošly po chodníku slavných filmových hvězd a jejich otisků rukou, obhlédly objekt, kde se koná filmový festival a jely dál do Saint Tropez, prošly kolem stanice četníků, kterou známe z filmu, ale ta dnešní je o kousek dál. Prošly jsme se po nábřeží a přístavišti jachet a kolem saint- tropézské zvonice uličkami a parčíkem jsme došly ke svému autobusu a jely dále, abychom se trochu omočily v moři. Nebylo to daleko, Saint Tropez bylo na dohled, a my se osvěžovaly v moři a v hlavě jsme si urovnávaly své nové dojmy z naší cesty. Ještě nás čekala Marseille. Ale jelikož již se smrákalo a my byly ji dosti unaveny, strávily jsme noc v hotelu Formule, odkud jsme po vydatné snídani se vydaly dále. Marseille nebyla daleko, a tak jsme odpočaté a dobře napapané vyrazily do posledního města našeho putování po pobřeží. Autobus nás vyplivl poblíž přístaviště, kde kotvilo plno rybářů, kteří se vraceli z lovu ryb, byly tu již připraveny stoly, na které někteří rybáři své úlovky vykládali, a plno lidí již čekalo, co přivezli. Tolik různých ryb a potvor jsem ještě v životě neviděla, vše se ještě mrskalo nebo se pokoušelo lézt. Hned jsem si vzpomněla na manžela, jak by asi taky koukal, co se dá vše chytit, byl od malička rybář, ale domů nosil jen malé čudly nebo malou štiky, zatímco tohle byly opravdu ryby. Když jsme se pokochaly rybářskými úlovky, prošly jsme pár uliček a nasedly do autobusu, který nás zavezl pod kopec, na kterém byl kostel, a bylo z něho vidět na město i na ostrov If, kde byl držen hrabě Monte Christo, ale, že už strašně zapomínám, nevím, jak se jmenoval. Pak jsme sedly do autobusu a jely domů přes Švýcarsko, zastavení v Zürichu u jezera a prohlídka města, pak k Rheinfallským vodopádům, kde jsme se kochaly množstvím vody. U Bodamského jezera jsme posvačily a pak dále přes Mnichov a České Budějovice do Prahy. Byla to krása, co jsme vše viděly, většinou se spalo v autobusu, takže to bylo náročné, ale krásné. Dnes bych již to nezvládla.

Další můj výjezd do ciziny s dcerou byl v roce 1998 na Krétu, bylo to čtrnáct dní strávených na krásné pláži s teplým pískem, spojených s okružními jízdami po celém ostrově. Letěly jsme z Prahy do Heraklionu, kde bylo mezipřistání, a pak dále do Chanie, pak autobusem do našeho hotelu. Odtud jsme

dělaly různé výlety s místní cestovkou, a to nejdříve do Heraklionu s návštěvou muzea vykopávek z Knossu, který jsme později také navštívily. Pak jsme navštívily letovisko Kolimbari na poloostrově Rodopou s jeho klášterem a další cesta vedla do Rethimonu a potom na jih ostrova soutěskou Kourtaliotiko do kláštera Monti Preveli a pak až k Lybijskému moři do města Plakias, kde byl oběd a pak krásné koupání. Potom přes hory, kolem zříceniny benátské pevnosti a dále soutěskou Imbros. Na náhorní plošině Askifou byla malá zastávka na občerstvení: placka s kozím tvarohem a medem – tamní krajové jídlo. Dále sestup do Vrises a podél severního pobřeží zpět do hotelu. Byla to taková poznávací dovolená, kdy jsme poznávaly města, kláštery, vykopávky, hory a soutěsky na celém ostrově, severu i jihu. Byla to nejkrásnější dovolená, co jsem poznala, díky dceři. Poslední dovolená byla s mými sestrami, které jsou velké cestovatelky,

v Tunisu v roce 2001, kde jsme se podívaly na několik krásných, ba i historických míst afrického kontinentu. Bylo to pěkné, ale evropské země jsou pro mě bližší, jak vzdáleností, tak kulturou.

Byla to poslední moje dovolená v cizině a jsem za to ráda, že na stará kolena jsem toho ještě tolik viděla. Nyní jsem již v DS a mé zdraví mi už nedovoluje takové výlety a tak cestuji alespoň s televizí, po různých krajinách a zemích a vzpomínám na své cestování.

Marie Vaňková

Jak jsem cestovala. V roce 1993 jsem dostala pozvání na konferenci Asociace amerických učitelů klavírní hry do místa Spokane na americkém Westu, ve státu Washington. Tam jsem letěla

švýcarskými aeroliniemi, nejprve do Curychu a odtud velikým zaoceánským letadlem do Chicaga.

Byl to pro mne nezapomenutelný zážitek. Z letadla bylo vidět pobřeží Francie, celou Anglii a Irsko, naši starou, dobrou Evropu, a opouštět ji. Vzpomínala jsem na vědce, umělce i prosté lidi, kteří utíkali před nacismem do svobody Spojených států, ale také do nejisté existence. Pod námi se vzdouvaly mocné vlny Atlantického oceánu, letěli jsme nad Grónskem, Kanadou a mířili na jih k impozantnímu Michiganskému jezeru, na jehož jižní části se rozprostírá Chicago. Odtud jsem již letěla vnitrostátními aeroliniemi. Musela jsem dávat pozor, abych nepřeletěla až do Calgary. V noci jsme přelétali Skalisté hory, velehory, ze kterých se příkrě klesalo do nížiny. Cítila jsem koncentraci, energii pilota, který s jistotou navigoval letadlo a plynule přistál. Vzpomínala jsem na Exupéryho lásku k létání.

Konference ve Spokane dopadla velice dobře jak po stránce organizační, tak odborné. Odvezla jsem si z ní řadu cenných materiálů a navázala několik mnohaletých přátelství.

Po konferenci však se mnou nastal problém jako v Nerudově povídce Kam s ním. Měla jsem letenku zpět až šest dní po skončení konference. Řešení se našlo skvělé. Bydlela jsem po celou dobu u kolegyně Rubby, vyučující sólový klavír na univerzitě v městečku Pullman. Bydlela jsem v domku vzdáleném dvacet minut jízdy autem od města. Ostatní domky byly od sebe vzdálené na pět, deset minut i více, podobně jako ve Švédsku. Zahrada nebyla oplocená, byla jen zábrana, aby nemohl kuň přijít až k domu. Když jsem vyšla před dům, viděla jsem, jak se v dálce asi jednoho kilometru pásł zcela svobodně kuň. Taková pohádka o americkém Westu. Požádali mne, zda bych mohla mít na univerzitě master class. Mívala jsem řadu přednášek a seminářů, avšak v angličtině? Souhlasila jsem. Pamatuji si, že jsem jen málo obědvala a šla do toho. Občas bývám osvětlena, a to se stalo i tehdy. Byla jsem zcela svobodná. Pamatuji se na fotografii, jak klečím a vytvářím svou paží protitlak k paži studentky. Druhý den jsem potkala posluchačku univerzity, která byla na semináři přítomna, a ta mi řekla: „It was really good!“

V den odjezdu jsem se rozloučila s novými přáteli a koněm, svobodně se pasoucím v dáli. Rozloučila jsem se také s kočičkou, se kterou jsme se měly rády. V den odjezdu ležela kočička uprostřed postele, na které jsem spávala a fascinovala mne svým pohledem. Přátelé říkali, že kvůli kočičce neodjedu. Odjela jsem, ale často si vzpomenu.

Zpátky jsem letěla opět přes Chicago, a potom třpytivé vlny Atlantiku. Při spatření francouzského pobřeží Anglie a Irska mně do očí vstoupily slzy. Byla jsem doma v milované Evropě se svou židovsko-křesťanskou tradicí a výsostnou kulturou.

Ludmila Šimková

Drazí přátelé,

občas se někde ozývá tvrzení, že víra v Boha vznikla ze strachu. Člověk se bál neznáma, a tak mu dal jméno, jméno Bůh, aby to jméno mohl oslovit modlitbou, aby to jméno mohl usmířit oběti a naklonit si je na svou stranu. Kdo takhle soudí, nic nepochopil z hlubin víry v Boha. Ze strachu roste úzkost, zoufalství, ale určitě žádná naděje nebo víra. Víra roste z opačných semen než je strach: jediné z důvěry. Uvěřím tomu, komu mohu důvěřovat. A komu můžeme na tomto našem světě důvěřovat? Jistě jsme každý zažili nějaké zklamání. Technika a psychologie daly do rukou jednotlivců obrovskou moc zbraní a propagandy, možnost snadného ovládnutí a manipulování lidových mas. Jak často je složité se v tom orientovat. Kdo čekal, že násilí skončí s první světovou válkou, zklamal se. Kdo čekal, že násilí skončí s druhou světovou válkou, zklamal se. Na šachovnici světa se změnily figurky, změnila se jména, zlo zůstalo. Někdy dokonce slyšíme různé názory, různá hodnocení, kdo zavinil války, násilí na tomto světě. Kristus je vinen za všechnu bídu ve světě! Jeho náboženství je jedem, opiem lidstva. Pryč s ním, na kříž s ním, hoden je smrti! Celý život Ježíšův byl zápasem se zlem. Konec jeho života byl obklopen nenávisť. Byl to pekelný koncert zla, ve kterém hrál každý na svém nástroji: Barabáš, Pilát, Herodes, Annáš, Kaifáš, spoluukřižovaný lotr, úředníci velekněze, vojsko, celý národ. Ten koncert trvá. Kristův kříž je věčné "Dnes". Každá lidská bolest nese na sobě trochu Kristova kříže. Vždy jsou tady dvě možnosti: buď se trpící člověk přidá do koncertu rouhačů pod křížem, nebo připojí své trápení, svou bolest, svou nemoc k Ježíšovu kříži. - Ježíš i nám lidem dnešní doby říká: Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne (Jan 8,12). Ježíš je úžasná naděje lidstva, Ježíš je ten, který nás miluje, miluje každého člověka. Ježíš čeká i na tebe, že mu budeš důvěřovat, že se na něho v každé situaci svého života spolehneš, on tě určitě nezklame. Ale musíš mu opravdu vyjít vstříc, aby ti mohl pomoci na tvé cestě tímto pozemským životem. Postav svou víru v Boha mezi sebe a strach. Uvěř Bohu! Nenech se ničím odradit! Vždyť Bůh je láska. A té lásce důvěřuj! - Zkus to. - Uvěřit Bohu, který nás každého stvořil jako jedinečný unikát mezi vším lidstvem. Každá linie na tvé dlani je tak jedinečná, že se u žádného člověka mezi miliardami lidí neopakuje. Každá čárka na špičce tvého prstu je jedinečná, nikde se neopakuje. Ty celý jsi jedinečný na celém světě. Tak tě stvořil Bůh, tak si dal na tobě záležet. Když tě Bůh takto stvořil, nenechá tě padnout. Ví o tobě, můžeš mu důvěřovat. A jestli něčemu nerozumíš, přijď na bohoslužbu, a nebo někdo znalý věci přijde za tebou. - Paul Claudel, nositel Nobelovy ceny za literaturu, kdesi napsal, že víra v Boha se podobá pochodni: Čím pevněji a výš ji třímáš, tím lépe zahání temnoty kolem tebe.

Váš jáhen Pavel Urban

ŘECKÉ OSTROVY - 6. díl

Lefkada

Lefkada, někdy též Lefkáda, je řecký ostrov v souostroví Jónských ostrovů o rozloze 356 km², délka pláže je 117 km a na ostrově žije 23 000 obyvatel, je položen mezi ostrovy Korfu a Kefalonie. Nejvyšším bodem je vrchol Stavrota. Na ostrově je mírné středomořské podnebí. Ostrov je součástí řecké regionální jednotky Lefkada a je rozdělen do dvou krajů a šesti okresů. S protější pevninskou Akarnánií je propojen umělou hrází a zvedacím mostem. Název ostrova je odvozen z řeckého slova Lefkos, které znamená „bílý“. Ostrov byl tak pojmenován díky bílým skalám, nacházejícím se na jihu ostrova.

STŘÍPKY HISTORIE

Praha v minulosti dávné i nedávné

27.6.1555 rakouský arcivévoda **Ferdinand II. Tyrolský** položil základní kámen k **letohrádku Hvězda**. Ve Hvězdě bylo do roku 1996 Muzeum Aloise Jiráska, nyní je zde stálá výstava věnovaná bitvě na Bílé hoře. Dvoupatrový letohrádek na velmi neobvyklém půdorysu šesticípé hvězdy (díky kterému získal své jméno) patří do skupiny tzv. filosofických staveb a bohatá vnitřní štuková výzdoba odkazuje k symbolice alchymie a hermetismu. Arcivévoda Ferdinand II. byl místodržícím v Čechách a nepochybně se stýkal s duchovní a uměleckou elitou své doby. Proti zákonům dvora i církve si prosadil vztah z lásky s Filipinou Welserovou. Když Hvězdu v roce 1934 navštívil zakladatel evropského surrealismu básník André Breton, byl okouzlen atmosférou místa. Na památku jeho návštěvy je zde umístěn velký balvan s citátem z Bretonova románu *Šílená láska*: *“Na okraji propasti se otvírá zámek, postavený z kamene mudrců, zámek ve tvaru hvězdy.”* Každopádně je letohrádek Hvězda místo, které stále stojí za návštěvu nebo aspoň za zájem čtenářů takových knih, jako je například práce českého malíře, výtvarníka a surrealisty Martina Stejskala *Hvězda: Pokus o vymezení pražského letohrádku jako filosofického obydlí*.

8.6.1600 provedl doktor Jesenius v Rečkově koleji na Starém Městě první pitvu lidského těla v našich zemích. **Ján Jesenský** pocházel z uherského zemanského rodu z dnešního Slovenska. Vystudoval filosofii a medicínu a v době, kdy zde veřejně provedl pitvu oběšeného zločince, v Praze pouze hostoval. Odborná veřejnost tuto událost ocenila, lid ji ale odsoudil. Jesenský se jako universitní profesor přestěhoval do Prahy až o rok později, udržoval blízké kontakty s Rudolfem II. a posléze s jeho bratrem Matyášem, nakonec se ale jako evangelík přidal na stranu stavů. Patřil k významným intelektuálům své doby, jeho společenská, diplomatická a politická angažovanost ho ale nakonec stála život. Byl popraven 21. června 1921 na Staroměstském náměstí.

25.6.1795 se v Praze konal **první veřejný koncert Ludwiga van Beethovena**.

Beethoven žil v té době již jako mladý uznávaný hudebník ve Vídni a těšil se zájmu a podpoře nejen Habsburků, ale i dalších šlechtických rodů. Mezi nimi byli i Kinští, Lichnovští a Lobkovicové. Díky těmto vztahům mohl Ludwig van Beethoven studovat a působit jako svobodný umělec, a tak se dostal i do Čech a mohla se s ním seznámit česká hudbymilovná veřejnost.

1.6.1850 byl otevřen **Negrelliho železniční most** v Praze.

Negrelliho viadukt vede přes vltavský ostrov Štvanice a spojuje tak Karlín a Bubny. Je to první železniční most přes Vltavu v Praze a délkou 1120 m je nejdelším železničním a celkově třetím nejdelším mostem v Česku. Do roku 1910 byl nejdelším mostem Evropy a dosud je to nejdelší železniční most ve střední Evropě. Negrelliho viadukt byl v provozu více než 160 let bez jakýchkoliv zásadních rekonstrukcí. Proto bylo zcela nezbytné zahájit rekonstrukci mostní konstrukce i veškerých dalších součástí stavby včetně zastaralého trakčního vedení a zabezpečovacího zařízení i dalších náležitostí. Most je od roku 1964 kulturní památkou. Jeho opravu tak lze přirovnat k restaurování, na které dohlíží památkáři. Po několika prodlouženích stavby by měl být most otevřen pro běžnou dopravu 1.6. letošního roku. Vlaky by zde měly jezdit až šedesátikilometrovou rychlostí v hodině a provoz slibuje být i méně hlučný.

1.6.1955 v Husitské ulici v Praze na Žižkově otevřeli **první samoobslužnou prodejnu** v Praze a vůbec v tehdejší Československu. „Prodej s úplnou samoobsluhou: První v republice – Samostatný výběr zboží – Zde nečekáte,“ s takovým velkolepým titulkem informovala o vůbec první samoobsluze u nás Večerní Praha dne 1. června roku 1955. První samoobslužný obchod na světě otevřeli v americké Kalifornii roku již 1912, u nás šlo ale v 50. letech o novinku.

28.6.1965 byl otevřen **plavecký stadion v Podolí**. Je to jeden z nejnádhernějších sportovních areálů na celém světě. Plavecký stadion v pražském Podolí se pyšní unikátním výhledem a citlivým vkomponováním stavby do přírody. Vznikl na začátku 60. let 20. století, autorem geniálního návrhu je významný český architekt Richard Podzemný.

Zdroje: česká wikipedie, článek A. Gebriana, denní tisk, seznam.cz

Zázračná brokolice. Proč byste ji měli jíst každý den?

Brokolice se pěstuje pro dužnaté stonky s růžicemi. Skvěle chutná syrová, vařená i dušená. Nabízí mnoho zdravotních výhod a nezatíží vaši peněženku. Víte, jaké zdravé látky obsahuje?

Tato jednoletá i dvouletá rostlinka pocházející ze středomoří je opravdovou studnicí cenných živin podporujících vaše zdraví. Pokud ovšem vyberete tu správnou – s nepoškozenými růžičkami, bez skvrn a jasně zelenými listy. Trápíte se s nějakými kily navíc, která se vás drží jako klíště a ne a ne se pustit? Jedním z řešení je zakomponovat do jídelníčku brokolici. Je totiž nízkokalorická a plná vlákniny, pročez se skvěle hodí pro **redukční dietu**. Jeden šálek nasekané brokolice obsahuje jen 20 kilokalorií, asi 4 gramy sacharidů a přes 2 gramy bílkovin. Co z toho plyne? Zasytí, ale kaloricky zbytečně nezatíží.

Nemůžete večer usnout nebo se během noci budíte? Zkuste jíst k večeři různě upravenou brokolici. Je bohatá na hořčík, který je významný pro správnou funkci svalů, pomáhá při neklidu, podrážděnosti a poruchách spánku. Kromě hořčíku obsahuje i další cenné minerály a vitaminy jako jsou **C, A a B6, a dále vápník, fosfor, draslík a železo**. Draslík posiluje srdce a má příznivý vliv na krevní oběh. Železo podporuje krveoběh a zásobení buněk kyslíkem. Brukvovitá zelenina, k níž se kromě brokolice a květáku řadí i vodnice, tuřín, kedlubna, zelí a růžičková kapusta, je mimořádně bohatá na sulforafan, diindolylmetan a selen. Tyto cenné látky mohou významně snižovat riziko rakoviny v mnoha tkáních, včetně plic, močového měchýře a prostaty.

Jíst syrovou brokolici? Ano! Ačkoliv se nad takovou možností může kdekdo podívat, pravdou je, že vařená brokolice si zachovává asi jen 40 procent mikroživin oproti jejímu čerstvému stavu. Náchylné ke ztrátám jsou i glukosinoláty a vitamin C, které jsou rozpustné ve vodě, a kvůli tomu jich může vařením ubývat. Nejvýhodnější je tedy brokolici konzumovat nevařenou, případně ji jen lehce upravit na páře. Můžete ji takto přidávat do salátů zakapanou olivovým olejem. Kromě toho, že jsou křupavé a chutnají po ořeších, obsahují brokolicové růžičky o poznání více živin a prospěšných látek než stonky. Dodají až 3x více glukosinolátů a 2x více polyfenolů (**jedny z nejúčinnějších rostlinných látek, působí podobně jako antioxidanty**). To ale neznamená, že byste měli stonky vyhazovat. Chutnají podobně jako kedlubna a můžete je zolat samotné nebo je nakrájet a přidávat do různých zeleninových jídel.

Švédsko

Švédsko, oficiálně Švédské království, je jedním ze severovýchodních států na Skandinávském poloostrově v severní Evropě.

Švédsko hraničí na západě s Norskem, na východě s Finskem a na jihu je spojeno s Dánskem unikátním mostem-tunelem přes průliv Öresund.

Švédsko je se svou rozlohou 449 964 km² třetí největší zemí Evropské unie. Celkový počet obyvatel je zhruba 10 milionů, přičemž hustota osídlení je nízká (20 obyvatel na km²). Obyvatelstvo je koncentrováno především v jižní polovině země. Zhruba 85 % populace žije v městských oblastech. Hlavní město Švédska je Stockholm, které je zároveň i největším městem.

Švédsko se vyvinulo v nezávislý a jednotný stát již během středověku. V 17. století země rozšířila svá teritoria, což vedlo ke vzniku Švédského království. Říše se úspěšně rozvíjela a během 17. století a na počátku 18. století byla jednou z nejvýznamnějších evropských mocností. O většinu držav dobytých mimo území Skandinávského poloostrova však Švédsko opět přišlo během 18. a 19. století. Východní polovina Švédska, dnešní Finsko, byla roku 1809 podrobena Rusku. Švédsko naposledy vstoupilo do války roku 1814, kdy vojenskými prostředky donutilo Norsko vstoupit s ním do personální unie. Od té doby je ve Švédsku mír a země uplatňuje zahraniční politiku nezávislosti v době míru a status neutrality v době války.

V současnosti je Švédsko konstituční monarchií s parlamentní demokracií a vysoce rozvinutou ekonomikou. V roce 1960 bylo jednou ze zakládajících zemí Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) a od 1. ledna 1995 je členskou zemí Evropské unie.

Švédsko je součástí zeměpisné oblasti Fennoskandinávie. Podnebí je obecně velmi mírné kvůli své severní šíři i kvůli značnému vlivu moře. Navzdory vysoké zeměpisné šířce má Švédsko často teplá kontinentální léta. Mezi nejdůležitější přírodní zdroje Švédska patří voda, dřevo a železná ruda. Švédsko má poměrně vysokou úroveň sociální politiky a je považováno za ekologicky šetrnou, moderní a liberální zemi. Švédsko je konstituční monarchií v čele s králem Karlem XVI. Gustavem.

Zdroj: wikipedia

Rozloučili jsme se: PhDr. Bartoš Ivo, Ing. Čihák Vladimír, MUDr. Šlajchová Emilia, Polánský Miroslav, Harvanová Drahomíra, Uhlířová Zdeňka, Mgr. Prokešová Blanka.

Jaroslav Hašek

Podivuhodné dobrodružství indického kačera v městském parku (1914)

Indický kačer z parku u Františkova nádraží nebyl oblíben u žádné z ptačí havěti, s kterou sdílel domek na ostrůvku rybníka pod umělým vodopádem. Myslí si příliš mnoho o sobě, poněvadž měl na hlavě korunku z kovově lesklého fialového chumáčku peří. Potloukal se sám a sám po cestách parku a žil z milodarů kolemjdoucích, hlavně vášnivě rád jedl preclíky.

Nasycen, hrdě večer vracel se mezi své druhy do ostrovního domku a uvelebil se v koutě zcela samotářsky, odpovídaje jen zlostným štěbetáním na poznámky velké pekingské husy a staré labutě.

„Vy jste protiva,“ volala pekingská husa, „pročpak nechodíte s námi po travnaté obrubě rybníka? Vždyť to děláme kvůli obecenstvu, aby se nám mohlo obdivovat vcelku. Jak to vypadá, když jeden jde tam, druhý tam. Co si o nás pomyslí, že nedržíme pohromadě?“

„Panáček si myslí,“ ozvala se chraplavě labuť, „že je z nás nejkrásnější.“

„Inu, každý nemá tak dlouhý krk jako vy,“ zlostně vybuchl indický kačer, „víte, že se říká: Dlouhý krk, krátký rozum. Snad naposled vy myslíte o sobě, že jste z nás nejhezčí? Co vy vyvádíte, je k nepochopení. Předešle mne to překvapilo. Vy jste celá bílá, ale mláďata jste měla černá. To mně laskavě vysvětlete. Takovou ostudu neudělá nikdy žádná z našich indických kachen. S nebožkou jsme měli děti právě tak krásně pestře zbarvené, modře-žlutě-zeleně. Stejně tak krásné děti, jako jsme my. Vy máte být na co pyšnou. Snad na to, jak kroutíte krkem? Vždyť hrajete komedii. Jakmile je víc lidí u zábradlí, vyplujete na rybník, kroutíte sebou, ponořujete krk bez příčiny do vody, otočíte se k obecenstvu, opět krkem kroutíte a pak si na vodě uprostřed vši krásy počnete hledat na křídlech čmelíky. Alidé se vám obdivují.“

„To právě chce,“ podotkla pekingská husa.

„Ale ta sláva netrvá dlouho,“ pokračoval indický kačer, „jakmile vylezete z vody, vypadáte tak strašně uboze. Klátíte sebou ze strany na stranu, břicho ohromné sotva vlečete a ty vaše krátké, ošklivé nohy!

A přitom jste předešle s takovou drzostí řekla jednomu vrabci, když se hnal pro kousek preclíku: Odletíš, uličníku, což nevidíš, že reprezentuji vodní ptactvo? Pěkná reprezentace, sotva se hýbete, a pak to tlusté břicho a ten dlouhý krk, který nevydrží, aby se nekroutil a který vám padá až na zem, takže se divím vždy, když vás tak pozoruji, že jste si ho už dávno neotloukla...“

„Že vás štípnu,“ zasyčela uraženě labuť.

Pokračování na straně 15

„Zkuste to, vždyť se sotva zvednete, copak ostatně myslíte, že jsem nějaký vrabec? A nekrutěte tolik očima, aby vám nevylezly.“

Do hádky vložila se pekingská husa. „Poslyšte, pane, věřte, že nás velmi mrzí, že jsme se kdy s vámi seznámily. Neviděla jsem nikdy takového nafoukance. Jinému kritizujete chůzi a sám se přitom tak hnusně batolíte.“

„Já že se batolím, to mně ještě nikdo neřekl, vy míšenče.“

„Kdo je míšenec?“

„Vy, má zlatá. Myslíte o sobě, že jste pekingská husa. Že jste husa, o tom nepochybuji, ale zdali pekingská, to je opět něco jiného. Znal jsem vaši paní máti, ta byla ze Sadské a pak zde měli kříženého pekingského kačera, jehož matka byla divoká husa. A to je váš rodokmen. Já jsem z Indie.“

„Vy že jste z Indie, vy jste z Neratovic. Říkal to hlídač jedněm pánům, kteří se ho ptali, kde by se dostal takový exemplář, jako jste vy.“

„Já že jsem exemplář?“

„Zajisté, zcela obyčejný exemplář. Dokonce vás ani matka nevyseděla, vy jste z umělé líhně. A tu drzost jste měl, že když jste sem prvně mezi nás přišel, počal jste křičet, že jste přímo přilétl z Indie.“

„Dejte už pokoj s tím věčným hádáním,“ ozval se melancholický čáp, „raději mně řekněte upřímně, narostou mně někdy přistřižená křídla, abych mohl odletět? Vždyť je to k nevydržení, stále poslouchat jedno a totéž.“

„Stejně jako poslouchat vaše neustálé vzdychání,“ poznamenala labuť, „každý den nám vypravujete o tom, že jste od Šestovic z luk nad Metují, že tam bylo plno žab a že nejste zvyklý na moučná jídla, jako jsou preclíky.“

„Musíme si na všechno zvyknout,“ ozval se indický kačer, „když jsem byl v Indii...“

„Vida ho, zas už lže,“ rozkřikla se na něho pekingská husa a počala hrozivě syčet.

„Milá paničko,“ řekl kačer, pomalu se zvedaje, „věřte mně, že nemusím s vámi být pod jednou střechou. Nejste proti mně nic.“ Odbatolil se ke vchodu a v nočním temnu plul přes rameno rybníku ke křovinám.

„Já jsem od Šestovic z luk nad Metují,“ zabručel čáp usínaje. Pekingská husa zasyčela ještě nějaké nadávky směrem, kde brázdil vodu domýšlivý indický kačer, labuť vnořila si krk a hlavu dozadu v jemné peří perutí. Pak ještě někde zapískla vodní krysa a již bylo v domku ticho a klidno.

A indický kačer bezdomek statečně batolil se opuštěnými cestičkami, zametaje v rozčilení občas ocasem drobný písek za sebou. „Je to ale impertinence,“ zasyčel pro sebe, „vyhnat mne do noci.“

Připadalo mu ve tmě vše tak podivným. Nikdo tudy nekráčel, aby se mu obdivoval a drobil mu preclík, který vždy chvatně pojídal, aby přišla řada ještě na jiné dětičky. Byly to takové milé chvíle, kdy jedna vychovatelka vykládala o něm svým svěřencům, že je to bažant.

Teď bylo ale takové smutné ticho vůkol. Jen nějaký kocour přešel kolem něho, svítě dychtivě očima. Neodvážil se však učinit na něho útok, neboť on statečně zakejhal a dál pajdal tmou hrdý a rozčilený. Kocour se dlouho na něho díval a počal se potloukat kolem pastí na kočky.

Indický kačer vyšel z parku a dal se Sadovou třídou, kolem budky, kde klímal zřízenec potravní daně. Na rohu Sadové třídy, když zahnul směrem k Žižkovu, někdo se k němu přiblížil.

„Co tady děláš, indický kačere?“ slyšel nad sebou hlas, podivný a nejistý, „neznáš už pana Malinu?“ „Zabloudil jsi, chudáku,“ pokračoval týž hlas, „ty jsi zabloudil, už se na mne nepamatuješ. Já jsem přece pan Malina, který ti vždy nosil preclík se slečnou Otylkou. Počkej, neodcházej,“ prosil týž hlas, „už ti se slečnou Otylkou nebudu dávat preclíky. Ona už krmí kachny s jiným. Posad' se, příteli, ke mně.“

Pan Malina rozněžněně sedl si ke kačerovi, který ho nepoznával, poněvadž vypadal trochu podivně. Byl bez klobouku a límec měl rozevřen.

Položil si ho na klín a dal se do pláče. „Krmí kachny s jiným,“ opakoval plačtivě, „ted' chodívá do Stromovky.“

Muž se utišíl. „Víš co?“ řekl, drže indického kačera za nohu, „vrátím tě, odkud jsi přišel.“ Vstal a nedbaje žalostného kejhání kačera dal si ho pod pažďi a zmizel s ním ve tmách Sadové třídy.

U potravní daně byl zastaven výběřčím, který se právě probudil z rozespalosti. „Copak to nesete?“

„Našel jsem indického kačera, který utekl z parku, tak ho zas do parku nesu.“

„Odkud jdete?“

„Ze Žižkova.“

„To musíte platit z něho akcíz.“

„Ale vždyť ho nesu do parku.“

„To už je Praha.“

„Já myslím,“ řekl pan Malina, opíraje se o výběřčí budku, „že konám dobrý skutek.“

„Nemohu vám pomoci,“ řekl výběřčí potravní daně ledovým hlasem, „je to živá drůbež, tak z ní musíte platit akcíz. Nebo nesmíte s ní do Prahy.“

Pan Malina počal něco mluvit o bezpečnostních orgánech a že půjde na policii. A vydal se poznovu do tmy Sadové třídy. Slyšel již kroky hlídky a mohl také již říci: „Dovolte, pánové...“

Policejní hlídka se zastavila. Jeden ze strážníků prohlédl si příchozího. Nevzbuzoval nijaké důvěry ten muž, držící pod pažďi živého kačera v tak pozdní hodině noční.

„Kde jste sebral toho ptáka?“ stručně otázel se mladší strážník.

„Našel jsem ho, prosím, je z parku.“

„To je hezké, vy tedy nosíte po nocích zvířata z parku,“ řekl starší významně se zachmuřuje, „velmi hezké od vás. Půjdete na strážnici. A neste to zvíře trochu lidsky.“

Pan Malina pokusil se o to, aby vysvětlil nejlepším způsobem, jak se s tím kačerem setkal. Nedařilo se mu to. Pletl páte přes deváté. Mluvil něco o slečně Otýlii, která s jiným krmí kachny, zapřísahal je, aby mu věřili, že je pan Malina, mluvil o akcíz, že ho chtěl přenést do Prahy a o preclíkách. Nebylo možno si z toho nic vybrat. Slyšel ještě poznámku: „Tak jste ho tedy chytil na preclík.“

Na komisařství se to konečně vysvětlilo. Řádně se legitimoval, vystřízlivěl a mluvil lépe logicky. Byl propuštěn a policejní hlídka odnášela indického kačera do parku.

Dnes indický kačer mlčky sedává v domku na ostrůvku rybníka, je tichý, zádumčivý a neodpovídá ani na největší impertinence pekinské husy a staré labutě.

Jen předešle s povzdechem řekl k čápovi, který sentimentálně opakoval, že na světě už nejsou asi žádné žáby: „Ach, milý brachu, na světě se dějí ještě horší věci...“

Potravní daň na čáře neboli akcíz byla daň z dovozu zboží, převážně potravin, za tzv. „potravní čáru“ vytvářenou od 25. června 1829 na přístupových cestách okolo velkých uzavřených měst Rakouska-Uherska. Po vzniku samostatného Československa byla obnovena roku 1921. Tato daň, předchůdce spotřební daně, byla na území českých zemí uplatňována do roku 1942.

Červnová výročí

1.6.1925 se narodil endokrinolog a diabetolog **MUDr. Rajko Doleček**. Mnozí si jistě vzpomenou na jeho vzdělávací televizní pořady, například Nebezpečný svět kalorií. Ve své osvětové praxi vykonal profesor Doleček mimořádnou práci ve prospěch veřejného zdraví, je autorem více než 200 odborných publikací, ve kterých popularizoval zdravou výživu, endokrinologii a diabetologii. Rajko Doleček byl po matce srbského původu, část jeho rodiny byla za 2. světové války vyvražděna ustašovci, a také proto patřil k těm, kteří odsuzovali bombardování NATO v Srbsku v roce 1999 a odtržení Kosova od Srbska. Rajko Doleček zemřel v roce 2017. Prezident republiky mu v roce 2018 posmrtně propůjčil Řád TGM I. třídy za zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva.

2.6.1940 se narodil vynikající jazzový hudebník, klavírista, hudební skladatel a pedagog **Karel Růžička**. Patří mezi legendy české jazzové scény, hrál v orchestru Divadla Semafor u Ferdinanda Havlíka, byl členem Jazzového orchestru Československého rozhlasu, byl členem proslulých uskupení jako Jazz Celula Laca Decziho nebo SHQ Karla Velebného, hostoval s Orchestrem Gustava Broma. Věnoval se jako komponista i vážné hudbě a byl milovaným pedagogem. Zemřel v roce 2016.

3.6.1930 se narodil filmový a televizní režisér a scenárista **Václav Vorlíček**. Jeho slávu odstartovala parodie na komiksové seriály Kdo chce zabít Jesii s Olgou Schoberovou. Spolu s Milošem Macourkem tvořili tvůrčí dvojici, která je podepsaná pod Vorlíčkovými nejúspěšnějšími filmy. Připomeňme aspoň Dívku na koštěti s Petrou Černockou, komedie Pane, vy jste vdova, Jak utopit doktora Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách a především Tři oříšky pro Popelku s Libuší Šafránkovou. Vrcholem Vorlíčkovy televizní tvorby je slavný pohádkový seriál Arabela z roku 1980 natočený v koprodukcii s německou stanicí Westdeutscher Rundfunk. Neméně úspěšné byly i seriály Létající Čestmír a Křeček v noční košili. Václav Vorlíček patří mezi české filmové tvůrce, kteří dosáhli úspěchu a proslulosti i v zahraničí. Zemřel v roce 2019.

3.6.1935 se narodil český kapelník, dirigent, trumpetista a všestranný hudebník **Václav Hybš**. Se svým tanečním orchestrem doprovázel při estrádních vystoupeních mnoho hvězd české pop music, pravidelně spolupracoval na zábavných programech České televize a stejně tak s Československým a Českým rozhlasem. S Hybšem zpívali Waldemar Matuška, Eva Pilarová, Yveta Simonová, Milan Chladil a mnoho dalších. Důležitá ale je také jeho spolupráce s houslistou Josefem Sukem.

3.6.1950 se narodil český houslista a zakladatel a primárius Panochova kvarteta **Jiří Panocha**. Mnohaleté zkušenosti zúročuje Jiří Panocha také jako pedagog Hudební akademie múzických umění, kde vyučuje hře na housle. Panochovo kvarteto hraje pod jeho vedením od roku 1968 a šíří slávu především české hudby všude ve světě.

5.6.1950 se narodila česká zpěvačka a šansoniérka **Jitka Zelenková**.

12.6.1950 se narodil vynikající český klasický kytarista **Martin Mysliveček**.

12.6.1930 se narodil český malíř a grafik a také proslulý sběratel klobouků **Adolf Born**. Pro někoho je Born především ilustrátorem, a to jak knih pro děti – nezapomenutelní jsou Mach a Šebestová, ale také Bornovy ilustrace verneovek, Tři mušketýrů, jiní oceňují hlavně jeho humor a karikatury. Jako karikaturista sklízel úspěchy i v cizině, na Světové výstavě v Montréalu v roce 1974 byl jmenován karikaturistou roku. Adolf Born spolupracoval také s animovaným filmem, s televizí, byl uznávaným jevištním a kostýmním výtvarníkem. Byl rytířem francouzského Řádu umění a literatury a v roce 2003 obdržel Medaili Za zásluhy 1. stupně. Adolf Born zemřel v roce 2016.

13.6.1895 se narodil slavný divadelní a filmový herec **Theodor Pištěk**, otec neméně proslulého filmového výtvarníka stejného jména. Theodor Pištěk herec zemřel v roce 1960.

13.6.1940 se narodil zakladatel české beatnické poezie, básník **Václav Hrabě**. Hrabě zemřel předčasně v roce 1965.

16.6.1890 se narodil anglický herec, mim a režisér **Stan Laurel**. Dvojici Laurel a Hardy, kterou vytvořil s kolegou Oliverem Hardym, milovali a dodnes uznávají milovníci němé filmové grotesky. Stan Laurel zemřel v roce 1965.

18.6.1920 se narodil proslulý český mistr houslař **Přemysl Otakar Špidlen**. Zemřel v roce 2010.

19.6.1905 se narodil slavný český a americký herec, komik a režisér **Jiří Voskovec**. Voskovec, který proslul také jako dramatik, spisovatel, textař i divadelní ředitel a organizátor je nerozlučně spjat s Janem Werichem a Jaroslavem Ježkem; tato trojice vytvořila nejslavnější podobu prvorepublikového Osvobozeného divadla. V roce 1938 trojice musela před německými, ale i československými fašisty uprchnout a v americkém exilu vydatně podporovali československý protifašistický odboj. Po válce se Voskovec s Werichem vrátili do vlasti, ale obnovit Osvobozené divadlo v intencích předválečné demokracie a svobody myšlení i slova už nebylo možné. Voskovec proto emigroval podruhé a v roce 1950 se vrátil do USA. Zde ale v atmosféře mccarthismu čelil podezření ze sympatií ke komunismu, jako komunistické byly označeny i hry Osvobozeného divadla nebo film Hej rup a Voskovec byl skoro rok internován. Nevzdal se ale a stal se významným americkým divadelním i filmovým hercem. Jiří Voskovec pocházel z velmi starého českého rodu. K jeho předkům patří renesanční básník a humanista Mikuláš Dačický z Heslova, byl bratrancem architekta Aloise Wachsmanna, mezi jeho předky byli výtvarníci i politici. Jiří Voskovec zemřel v roce 1981.

26.6.1945 se narodil novinář, publicista a spisovatel, dramatik i překladatel **Ondřej Neff**. Ondřej Neff, syn spisovatele Vladimíra Neffa, je nesmírně pracovitý muž mnoha talentů, zájmů a nemalé společenské odpovědnosti. Jako redaktor si získal renomé již před listopadem 1989, působil jako novinář, fotograf, a také jako organizátor fotografického života u nás. Je autorem desítek knih pro mládež i dospělé, patří k předním tvůrcům české literatury science fiction a v roce 1996 založil internetový deník Neviditelný pes (dnes je součástí webu Lidovky.cz), kde pod pseudonymem Aston pravidelně vtipně glosuje současné dění ve světě a u nás. V červnu oslaví 75. narozeniny.

26.6.1900 se narodil malíř, knižní grafik a scénograf **František Muzika**. Člen Devětsilu, SVU Mánes i dalších uměleckých uskupení spolupracoval s Otakarem Štorch-Mariem, byl uměleckým ředitelem nakladatelství Aventinum, později pracoval pro Melantrich. Byl významným scénografem, jen pro Národní divadlo navrhl více než čtyřicet výprav. Jeho největší vklad je ale v typografii. Dvousvazkové dílo Krásné písmo vyšlo česky i německy a pro typografii představuje atlas a dějiny vývoje latinky jako písma. Muzika je vysoce ceněným umělcem i teoretikem nejen u nás, ale ve světovém kontextu. K jeho žákům patří například vynikající současný typograf, grafik a pedagog Jan Solpera. František Muzika zemřel v roce 1974.

27.6.1950 byla popravena československá politička **Milada Horáková**. Od její smrti uplyne už 70 let.

Zdroj: česká wikipedia, oborové databáze, seznam.cz

Všichni, jejichž profesi zasáhla protipandemická opatření, se ze všech sil snaží ztráty dohonit a nahradit. **Knižní trh** ale patří k těm oborům, které se budou vzpomínat pomalu a dlouho. Kniha sice v naší kultuře patří k samozřejmosti, jsme zvyklí číst od dětství, máme unikátní síť veřejných knihoven, ale co naplat: papírová kniha byla už před koronavirem známkou určitého luxusu. Kniha je nejen spotřební zboží – takové jsou odborné příručky nebo třeba letní čtení do kapsy. Kniha je ale také krásný předmět, často u ní oceňujeme i grafické a typografické provedení, ilustrace, někdy i typ papíru. A to jsou důvody, kvůli nimž je kniha drahý předmět. Uvidíme, zda se vláda a sněmovna odhodlají pomoci knižnímu trhu například snížením DPH. Ve srovnání s takovou Anglií, kde je DPH na knihy 0, tedy žádná, Česko ve vstřícnosti vůči čtenářům trochu zaostává.

O to větší význam mají pro knižní trh soutěže a ankety, které vesměs upozorňují na kvalitní knihy, které by čtenářům a tedy i potenciálním kupcům neměly uniknout. Nebýt pandemie, Knižní hlídka by bezpochyby informovala o výsledcích prestižní soutěže **Magnesia Litera**, které měly být letos vyhlášeny 7. dubna. Jenže žádné vyhlášení se nekonalo, je odsunuto na podzim a doufejme, že mu nezabrání nějaká další vlna nebezpečného viru. Stojí za povšimnutí, že podobné potíže pochopitelně postihly i jiné srovnatelné soutěže. Například ve Francii ale Goncourtova akademie vyhlásila laureáty letošních literárních cen s předstihem. Učinila tak ve snaze podpořit prodeje při opětovném otevření knihkupectví, donedávna zavřených podobně jako u nás. Nu, každý na to jde jinak.

Goncourtovu cenu za debut získala **Maylis Besserieová** za román **Le tiers temps**. Světoznámého literáta a současně hrdinu oceněné knihy Samuela Becketta trápila v stáří parkinsonova nemoc a po smrti své manželky zvolil za místo svých posledních dnů pařížský domov seniorů *Le tiers temps* - odtud tedy volba názvu knihy. Mladá autorka se v románu opřela o řadu rozhovorů a svědectví přátel slavného irsko-francouzského autora, ale nenapsala životopis. Kniha je fikcí, jakoby Beckett modeloval ve své zpovědi vlastní život zpětně - s ironickou představivostí, pro něho tak typickou. Lze se těšit, že si lákavou knižní novinku brzy přečteme v českém překladu.

Zpět ale domů. Z **nominací na ceny Magnesia Litera 2020** se určitě budeme věnovat některému z těchto prozaických děl:

Veronika Bendová: Vytěženej kraj (fra)

Jiří Kratochvil: Liška v dámu (Druhé město)

Štěpán Kučera: Projekt Gilgameš (Druhé město)

Jan Němec: Možnosti milostného románu (Host)

Michal Vrba: Kolem Jakuba (Argo)

David Zábranský: Logoz (Větrné mlýny)

Kromě toho jistě pozornosti Knižní hlídky neuniknou ani Litery za poezii, knihu pro děti a mládež a zejména práce historika **Petra Čorneje Jan Žižka: Život a doba husitského válečníka**. Kniha má více než 800 stran, vydalo ji nakladatelství Paseka. Portrét husitského vojevůdce je vsazen do dobových souvislostí a výsledkem je mimořádně čtivé dílo, které přináší nový pohled nejen na Žižku, ale na celou jeho epochu.

Magnesia litera má své nominace i v kategorii poezie, kniha pro děti a mládež, nakladatelský čin, překladová kniha a mj. také za debut a za publicistiku.

Za publicistiku sui generis lze považovat i čtenářsky vřele přijatou knihu italské spisovatelky **Eleny Ferrante Příležitostné nápady**. Elena Ferrante je současná italská autorka, u nás ji známe například z bestselleru *Geniální přítelkyně*, ale její identitu vlastně nikdo nezná. *Příležitostné nápady* vznikly na základě sloupků pro *Guardian*, který Ferrante psala jeden rok. Reagovala v nich na otázky redaktorů a vypráví o nejružnějších tématech – o matkách a dcerách, o přátelích, o strachu, lžích, knihách a filmech a dalších zážitcích a zkušenostech. Jedenapadesát stručných úvah *Příležitostné nápady* je knížka velmi osobní a současně velmi sdělná, neboť se dotýká zkušeností a zážitků každého z nás. U nás knížku vydal *Prostor* v překladu Anny Kudrnové.

Nu, a na závěr informace z elektronického světa: **Městská knihovna v Praze** uvolnila pro bezplatné stahování knih do čteček nebo tabletů či počítačů desítky titulů – od české i světové klasiky až po současné autory. Nejlépe tento seznam najdete na *Databázi knih*.

INFORMACE Z DOMOVA

První schůzka důvěrníků s vedením domova se uskuteční **ve středu 3.6.2020 od 10:00 v sále.**

Využijte poslední možnosti vhodit své „**Darované přání**“ do schránky u kavárny. **Dne 15.6.2020** možnost vhodit své přání končí a schránka bude vybrána a postupně dojde k realizaci vašich přání.

Ve čtvrtek 18.6.2020 od 10:00 se bude konat ve velké zahradě **zooterapie**. Všichni jste srdečně zváni.

CIRKUS SENIOR

V úterý 23.6.2020 od 10:00 si zase můžete přijít zažonglovat a zacvičit do sálu.

Aktivizace v DSH

Od začátku měsíce června dochází k úpravám v programu aktivizace, přehled pravidelných aktivit je přílohou tohoto čísla.

Některé kluby byly zrušeny pro malou účast klientů a naopak byla posílena práce aktivizačních pracovníků na jednotlivých odděleních. Nastavení aktivit bylo změněno na základě zkušeností, které jsme zjistili během doby nouzového stavu a všech krizových opatření. Doufáme, že tyto změny budou přínosem a posílí kontakt mezi pracovníky aktivizace a klienty. Děkujeme za pochopení.

ZOOKOUTEK

Vážení klienti, Zookoutek v našem domově byl rozšířen o párek andulek a párek chůviček a zebříčky. Všechny ptáčky prohlédla a zkontrolovala paní veterinářka. Také nastavila přesné dávkování stravy. Proto vás velmi žádáme: **NEKRMTE PTÁČKY**, tuto činnost mají na starosti aktivizační pracovníci. Paní veterinářka nás informovala, že ptáci trpí obezitou z přemíry krmiva, proto nevypadají nejlépe a také se nemnoží. Děkujeme za pochopení.

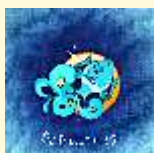
Schůzka důvěrníků s vedením domova se uskuteční **ve středu 1.7.2020 od 10:00 v sále.**

Červen

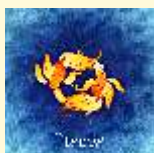
Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.

V lidech se vyznáte, v těchto dnech vás ale zaskočí chování člověka, který začal vystrkovat růžky. Pěkně si ho srovnáte.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.

Kdosi z okolí se zasadí o to, abyste se setkali s atraktivním protějškem. Zdá se to jako náhoda, ale někdo za vším stojí.

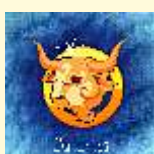
Ryby - 21. 2. – 20. 3.

V poslední době jste se naučili trochu odpočívat a nekývat na každý úkol. Relax je důležitá činnost, užijte si ji.

Beran - 21. 3. – 20. 4.

Nemůžete si stěžovat na nedostatek energie. Jediné, co vám může pokazit plány, jsou vaše milostné spády.

Býk - 21. 4. – 21. 5.

O společnost nebudete mít nouzi. Posluchači vašich historek se najdou na pracovišti i v soukromém životě.

Blíženci - 22. 5. – 21. 6.

Máte-li se koncem června na někoho spolehnout, pak to budou pouze vaši nejbližší. K cizím tvářím jste nedůvěřiví.

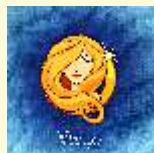
Rak - 22. 6. – 22. 7.

Nepodceňujte sílu jarního sluníčka. Vaše pokožka je citlivá a mohla by se bránit opravdu nepříjemným způsobem.

Lev - 23. 7. – 22. 8.

Opravdu velmi toužíte po všemožném povzbuzování - čím více, tím lépe. Chápavý protějšek se toho jistě rád ujme.

Panna - 23. 8. – 22. 9.

Máte dost motivace a zdravotní potíže vás nemohou zaskočit. Cítíte se plni sil a elánu. Žádná aktivita vám nevadí.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.

Společenský život dnes u vás bude na prvním místě. Mezi svými blízkými pocítíte, jak všechny starosti mizí v nenávratnu.

Štír - 24. 10. – 22. 11.

Zamyslete se, co by pro vaše tělo bylo nejvhodnější. Pokud se vám aktivita zalíbí, jděte do toho. Fantazii se meze nekladou.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.

Červen bude pro vaše znamení měsícem relaxu a odpočinku. Užijte si ho opravdu skvěle.